

EDITURA PARALELA 45

frontiere
de
comunicaj

Redactare: Dan Caragea
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TAVARES, GONÇALO M.

Un om : Klaus Klump ; Mașinăria lui Joseph Walser /Gonçalo M. Tavares ;

trad. din lb. portugheză de Cristina Bugheanu. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2746-9

I. Bugheanu, Cristina (trad.)

821.134.3

Um Homem: Klaus Klump • A máquina de Joseph Walser
Gonçalo M. Tavares

Copyright © Gonçalo M. Tavares, 2003.

By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e. K.,
Frankfurt am Main, Germany.

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

GONÇALO M.
TAVARES

Un om: Klaus Klump
Mașinăria lui Joseph Walser

romane din ciclul Regatul

Traducere din limba portugheză de
Cristina Bugheanu

Editura Paralela 45

Aceasta este o nouă ediție, laolaltă, a romanelor *Un om: Klaus Klump* și *Mașinăria lui Joseph Walser*, aparținând tetralogiei *Regatul*.

Cele patru romane se situează în trei spații și trei timpuri diferite: unul, reprezentat de *Ierusalim*, altul, de *Să înveți să te rogi în Era Tehnologiei*; *Un om: Klaus Klump* și *Mașinăria lui Joseph Walser* sunt două romane care se petrec în aceeași perioadă și în același spațiu.

Dacă ar fi să numesc calitățile fizice ale unuia și ale celuilalt, aș spune că *Un Om: Klaus Klump* trimite la viteză, în timp ce *Mașinăria lui Joseph Walser*, la rezistență. La fel ca protagoniștii lor. Cele două personaje centrale se privesc și pândesc unul pe celălalt, chiar și în lipsa oricărui tip de contact direct.

Sunt două povești care se construiesc în jurul aceluiași centru și care, în această nouă ediție, citite în paralel și împreună, vor permite, cred, o lectură diferită și un alt nivel de interpretare.

Gonçalo M. Tavares
Lisabona, septembrie 2008

Un om:
Klaus Klump

EDITURA PARALELA 45

Capitolul I

1

Steagul unei țări e un elicopter: îți trebuie benzină ca să ții steagul sus în aer; steagul nu e din pânză, ci din metal: flutură mai puțin în vânt, în fața naturii.

Trecem mai departe la geografie, încă ne aflăm în locul de dinaintea geografiei, în pregeografie. După istorie, nu mai există geografie.

Țara e neterminată ca o sculptură: privește-i geografia: îi lipsește teritoriul, o sculptură neterminată: invadează țara vecină ca să termine sculptura, sculptorul războinic.

Masacrul văzut de sus: sculptura. Toate rămășițele trupești pot însemna începutul altor probleme.

A smuls cu putere de pe sol un câine. Nu era un copac mărunț, ci un câine.

Animalele nu rezistă ca o lume botanică, nici ca o pălărie. Pălăria zboară în vânt, câinele nu, copacul niciodată. Dar uneori apare câte o tulburare mai potolită, iar natura își arată una dintre rafinamentele sale: răutatea. Zboară pălăria, câinii, chiar și copacii.

Johana ieși de la priveghi și intră într-un bar unde se cânta în mod stupid imnul, căci se juca un meci important. Coborî privirea, ceru un pahar de vin, nu servim vin femeilor, spuse bărbatul, grosolan, nu se întrerup bărbații atunci când se cântă imnul. Johana avea o piatră în buzunar, o piatră tare; se vedea că e o piatră tare, mică, dar densă; există energie în lucruri și energie violentă pe care ochii o înțeleg, Johana scoase piatra din buzunar, o puse pe tejghea. Nu e o lampă, spuse ea, dar dacă funcționează, te orbește. Dar ea nu spuse asta, o gândi. Bărbatul înțelese. Zise: dacă vrei vin, îți dau. Aduse un pahar, îl umplu cu vin.

O mașinărie înfometată. Johana se ridică și scuipe mașinăria. Bagă monede dacă vrei să ascuți muzică, nu scuipa. Monede, nu scuipat, pricepi?

Johana vrea să plătească, comentează prețul: prea scump, spune. E un pahar de vin, spune bărbatul, fac eu cinste. Nu mai veni pe aici.

Bărbatul fuma o țigară, era frumos, tânăr. Johana îl privi și ieși. Dar, de fapt, nu ieșise nici când se afla deja afară, la mai mult de o sută de metri depărtare, căci încă îl privea.

Tancurile intrau în oraș. Zgomotul milităresc intra în oraș, iar muzica liniștită se ascundea prin oraș. Cineva încerca înversunat să vândă ziarele pe stradă. Tancurile intrau în oraș, știrile se iuțeau pe hârtie.

Dar așa ceva nu se poate: privirea devora cu repeziciune știrile: lumea era nerăbdătoare: femeile nu mureau, dar auzeau că se moare.

Johana face pe ea în pantaloni.

M-am scăpat, spune. Iartă-mă.

(Bărbatul de lângă ea nu e fratele ei.)

Mașinăria
lui Joseph Walsler

EDITURA PARALELA 45

Capitolul I

1

Era un om ciudat, iar nevasta lui nu-și putu stăpâni râsul, ascultându-l. De parcă ar fi materii care judecă, spusese Joseph Walser. Sigur că oamenii erau materii care judecă! Materii cu suflet, ar spune Margha.

Joseph Walser se îndreptă spre refugiul său. Margha nici nu ridică privirea.

Walser era colecționar. De ce? E încă prea devreme să spunem. Dar în acea dimineață își îmbogățise considerabil colecția.

Purta niște pantaloni simpli, aproape țărănești, iar pantofii săi maro erau cu totul demodați.

Nevasta spuse:

— Ești îmbrăcat ca acum un secol. Nimeni nu mai gândește așa.

2

Joseph Walser nu are actele la el.

Cineva spune: în vremurile astea nu-ți permiți neatendenți, trebuie să ai acte.

Joseph Walser primește mustrarea tăcut.

Distanța era pe măsura spaimei. Când lucrurile se succedă la distanță de centimetri sau metri: nu mai rămâne nimic, doar monotonia. Aceasta se lipește de oameni, în timp ce spaima e intangibilă.

Includerea unei singure substanțe în lumea pașnică schimbă radical previziunile pentru ziua următoare. Moartea încă n-a devenit o substanță banală, dar, potrivit unor previziuni, se apropie o lună mizerabilă.

— O lună mizerabilă, șoptea Walser nevastei sale, Margha.

Dar o lună care se poate atinge, trimițând teama insultătoare spre vârful degetelor.

Vei atinge următoarea lună așa cum atingi cu mâna dreaptă râul murdar: trebuie să te ștergi apoi pe degete, să te speli.

E veche tehnica de a influența oamenii cu ceea ce încă nu există. Se întâmplă iar. Se vorbește despre arme de război care înaintază cu poftă; ăsta e cuvântul: poftă. Ca și cum armele ar avea stomac, la fel ca un organism. Un fel de salivă grotescă, metalică. Dar numai activitatea mentală a fost tulburată, realitatea fizică a lucrurilor există încă în ordine și pace. Fabricile își păstrează zgomotele atente produse de mișcările previzibile ale mașinăriilor pașnice, dând apoi naștere bunurilor necesare. Industria e în continuare guvernată de fenomenul cauză-efect, nicio mașinărie nu-și întrerupe activitatea obișnuită pentru a se apropia de întâmplări cum sunt miracolele sau exploziile.

Din fericire, nu există miracole, șoptește Klober Muller, supraveghetorul de la fabrica unde lucrează Joseph Walser.

De parcă războiul ar fi tocmai o acumulare excesivă de miracole. Un abuz de întâmplări într-un interval de timp extrem

Cuprins

Un om: Klaus Klump / 7

Mașinăria lui Joseph Walser / 105

EDITURA PARALELA 45